

sætte almindelige Regler for dem, der ville benytte eller oprette saadanne Oplag, men han har kun henholdt sig til, at der af de Autoriteter, som ere hørte, ikke har været gjort gjældende, at det skulde være hensigtsmæssigere at undgaae Bevillingsstyret. Det forekommer mig nu ikke, at det sidste Argument har nogen stor Betydning; thi det er jo et saa almindeligt Spørgsmaal, at Lovgivningsmagten meget vel, uden at have hørt en eneste Autoritet, selv kan afgjøre, hvorvidt man skal gaae den ene eller den anden Vej. Med Hensyn til det, der blev hittret om Benævnelsen, skal jeg bemærke, at det vel er ganske rigtigt, at der i Loven af 1863, hvorved Frilagere og Fridokker bleve oprettede, findes de samme Udtryk; men jeg troer dog ikke, at denne Indvending kan gjøres gjældende i nærværende Forsamling, thi den nævnte Lov har ikke foreligget for den. — Den meget ærede Minister har dernæst sagt, at det ikke har været Hensigten at forhindre Pantfætning af Varer, som laae paa Lageret. Det er forsaavidt rigtigt, at dette ikke udtrykkelig er sagt; der er, om man vil, endogfaa sagt, at man skal væsentlig ikke benytte dem dertil; det er altsaa ikke forbudt; men jeg vil tillade mig at vise tilbage til det Udtryk, som findes i selve Lovudkastet og spørge: Hvad er Hensigten med, at man forlanger, at Vaverne skulle oplægges i større Partier? Hvorfor skal der i den Henseende finde nogen Indskrænkning Sted? Er der anden Grund dertil, end at forhindre Pantfætning af de smaa Partier? Dersom det ikke er Tilfældet, maatte der være en anden Grund, og det er den, jeg i det Mindste for Dieblilket ikke kan skjønne at være tilstede. — Med Hensyn til Controllen skal jeg henvise til de Udtryk, som findes i Motiverne, Tillæg A, Spalte 1985—86, hvor der staaer, at Retten til at udstede Lagerbeviser „i Tilfælde af Misbrug kunde lede til saa omfattende Misligheder, at en Control fra Statsmagtens Side med Tilblivelsen af saadanne Lagere er absolut fornøden“. Her er altsaa kun Tale om en Control ved Tilblivelsen af saadanne Lagere, men slet ikke om nogen senere. Det er af Hensyn hertil jeg har fremsat disse Bemærkninger om, at den Control, der ved Forslaget er paatænkt, ikke gaaer videre end til en Gennemgaaen af

Statutterne, det vil altsaa sige ved Oprettelsen, og at den ikke senere forsinkes. Det er overhovedet ved Handelsforetagender en meget vanstelig Sag at ville søge Sikkerhed igjennem en Control fra Regjeringens Side. Det er dog, forekommer det mig, en særegen Sag at ville sige: Vi ville ved en Control sørge for, at denne Indretning kun benyttes af de større Kjøbmænd, men vi ville forhindre, at den skal benyttes af de mindre. Man vil altsaa, uden at gaae videre ind paa Forskjellen mellem de større og mindre Kjøbmænd, see, at der her gjøres en Forskjel, og det er dog vansteligt at sige, hvorfor Lovgivningen eller Regjeringen skal gaae ind paa at søge Sikkerhedsmidler for den ene imod den anden. Det er jo en ganske egen Sag at gaae ud fra, at de Større ville ikke gjøre det og det, men derimod de Mindre. Naar der er Tale om Frilagere og Fridokker skal jeg erindre om, at der udtrykkelig staaer, at Hensigten med dem var baade Omsætning og Pantfætning; det er altsaa et ganske andet Princip, der ligger til Grund derfor, og vi ere altsaa her komne ind paa en ganske anden Vej. Der vilde jo, saavidt jeg skjønner, ligesuldt være en Concurrance tilstede i det Dieblil, man ikke gjør nogen Indskrænkning med Hensyn til den Eine mod den Anden; men her er Forholdet et andet, man beholder hele Styret og opstiller Controlmidler, som jeg ikke anseer for tilstrækkelige. Hvorvidt der overhovedet skal være Controlmidler, er et andet Spørgsmaal.

Lehmann: Saavidt jeg skjønner, er den væsentligste Indvending, som den ærede sidste Taler har fremsat imod Lovudkastet, den, at det tager sin Tilflugt til Regjeringens Bevilling. Det er aldeles vist, at der dermed er i sin Tid drevet saa stort et Misbrug, at det er meget hensigtsmæssigt, at Lovgivningen saavidt muligt søger at undgaae, hvad der skaber nye Bevillinger; men det forekommer mig dog, at, dersom den ærede sidste Taler i dette Tilfælde vil undgaae Bevillinger, maatte han tage under Overveielse, ad hvilken Vej Maalet, som han dog synes at anerkende for hensigtsmæssigt, skulde naaes. Man kunde ganske vist sige, at Lovgivningen aldeles skulde lade denne Sag